

Toulat se po hvězdách

Miroslav Donutil

K přečtení už není první vysvědčení,
učitelka, co ho psala, není k probuzení.

I když jsem teď značně starší, vysvědčení další,
co ve škole dostával jsem, ve spánku mě straší.

R: Já jen tulákem chtěl se stát, toulat se po hvězdách,
toulat se po hvězdách a na oblacích spát.

Pak mě do učení dali, mí vážení
rodičové v touze, že se jejich dítě změní.
Nenašel jsem zalíbení, v dílny zametení,
u ponku jsem neplodně jen oddával se snění.

R:

Sólo (jako sloka a refrén)

A tak vlastně krásně, psal jsem jenom básně,
že už nikdo nevydá je, to teď vidím jasně.
Já jen celý léta dlouhý, byl jsem plný touhy
ne po tom, co toužej lidi, já měl přání pouhý.

R:

K uvěření není, jak člověka změní
v pravou chvíli s pravou holkou v parku seznámení.
Já už nejsem, co jsem býval, smet mě lásky příval,
pro prachy teď v práci dřou se, místo abych zpíval.

R: